

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2220	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου Κυριακὴ 1 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα γιὰ τὸν Χριστὸ

«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῦσαι αἰχμαλώτοις ἄφεις καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ. 4,18-19 = Ἡσ. 61,1-2)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ. Εἶνε ἡ 1η τοῦ Σεπτεμβρίου, ποὺ οἱ Χριστιανοί, ὅπως κάθε **πρωτομηνιά**, ζητοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ διαύσουσαν τὸ μῆνα μὲ εὐλογία καὶ χωρὶς ἁμαρτία.

Ἀλλὰ εἶνε καὶ **πρωτοχρονιά**. –Ἐμεῖς, θὰ πῆτε, πρωτοχρονιά ἔχουμε τὴν 1η Ἰανουαρίου. Naί, ἀλλ' αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο· μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο ἀρχὴ τοῦ ἔτους εἶνε ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Στὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ἡμέρα αὐτὴ λέγεται **Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου**, ποὺ σημαίνει πρωτοχρονιά.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ μᾶς διδάσκει τὴν **ἀξία ποὺ ἔχει ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας**. Ἡ ζωὴ μας εἶνε ἀνεπανάληπτη· μιά φορὰ θὰ περάσουμε πάνω ἀπὸ τὸν πλανήτη αὐτὸν τῆς Γῆς, δὲν θὰ ἔχουμε ἄλλη εὐκαιρία, καὶ πρέπει τώρα νὰ κάνουμε **«ἔργα ἀξία τῆς μετανοίας»** (Πράξ. 26,20).

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε νὰ διαβάξεται **τὸ εὐαγγέλιο** ποὺ ἀκούσαμε (βλ. Λουκ. 4,16-22). Ἔχει βαθεῖα νοήματα. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε μὲ λίγα λόγια.

Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Γιὰ ἓνα διάστημα ὅμως ἔζησε ὡς πρόσφυγας. Λόγω τῆς ἀπειλῆς τοῦ Ἡρώδου ἀναγκάστηκε μὲ τὴν ἁγία του Μητέρα νὰ φύγη μακριά, στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ παρέμεινε ἕως ὅτου πέθανε ὁ Ἡρώδης. **Πρόσφυγας ὁ Κύριός μας!** Κι ἀφοῦ ἐκεῖνος ὑπῆρξε πρόσφυγας, εἶνε τιμὴ, ὄχι ὑποτιμητικὸ, νὰ λέγεται κανεὶς πρόσφυγας.

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὁ Χριστὸς δὲν ἔμεινε πιά στὴ Βηθλεεὲμ. Πῆγε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ἓνα μικρὸ περιφρονημένο χωριὸ μὲ ἀγροίκους κατοίκους. Ἐζήσε καὶ μεγάλωσε ἐκεῖ. Ἐργαζόταν πολλὰ χρόνια καὶ ἦταν γνωστὸς ὡς **μαραγκός**· κρατοῦσε στὰ ἄ-

γία του χέρια πριόνια καὶ σφυριά, ἔφτιαχνε ἔπιπλα, πόρτες καὶ παράθυρα. Ἔτσι ζοῦσε καὶ συντηροῦσε τὴν ἁγία του Μητέρα, τὴν ἀειπάρθενο Μαρία. Εἶνε λοιπὸν ὁ πρῶτος πρόσφυγας καὶ **ὁ πρῶτος ἐργάτης**.

Ἐνας ξένος ζωγράφος, Βιεννέζος, ἔκανε ἓνα πίνακα ποὺ παριστάνει τὸ Χριστὸ νὰ ἐργάζεται ὡς **μαραγκός** στὸ ξυλουργεῖο τῆς Ναζαρέτ κοντὰ στὸν νομιζόμενον πατέρα του Ἰωσήφ. Αὐτὸς ὁ **πίνακας** θὰ ἀξίζε νὰ στολίζη τὰ γραφεῖα τῶν συντεχνιῶν τῶν ξυλουργῶν· νὰ ἔχουν τὸ Χριστὸ προστάτη καὶ ὑπερασπιστή. Σήμερα συμβαίνει, κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργατικῶν σωματείων νὰ μὴν εἶνε ἐργάτες· συχνὰ οἱ λεγόμενοι ἐργατοπατέρες ἔχουν χέρια πιὸ μαλακὰ κι ἀπὸ τῶν γραφέων ποὺ κάθονται στὰ γραφεῖα.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν, ἐπειδὴ τὰ περισσότερα χρόνια ἔμεινε στὴ Ναζαρέτ, ὠνομάστηκε **«Ναζωραῖος»** (Ματθ. 2,23). Ὑποτιμητικὸ παρωνύμιο - παρατσούκλι ἦταν αὐτό· ἐννοοῦσε, ὅτι εἶνε ἀπὸ ἓνα ἄσημο κουτσοχώρι. Καὶ ὁ προσδιορισμὸς αὐτὸς ἔμεινε. Κ' ἐπάνω στὸ σταυρὸ του αὐτὸ τὸ παρατσούκλι γράφτηκε· **«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»** (Ἰω. 19,19). Κ' ἐμεῖς λοιπὸν, ἂν τυχὸν ὑβρίζομεθα γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Κυρίου, ἐπειδὴ ἐμμένουμε στὴν ἐκτέλεσι τοῦ θεοῦ θελήματος, καὶ μᾶς βγάζουν διάφορα παρατσούκλια, ἄς παρηγορούμεθα, ἀφοῦ πρῶτος ποὺ δέχθηκε τέτοια συμπεριφορὰ εἶνε **«ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως»** μας (Ἐβρ. 12,2).

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε τριάντα ἐτῶν, πῆγε στὸν Ἰορδάνη, βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὰ ρεῖθρα του, καὶ ἀκούστηκε τὸ οὐράνιο δι-ἀγγελημα· **«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα»** (Ματθ. 3,17). Κατόπιν βγήκε στὴν ἔρημο, ὅπου νίκησε τοὺς πειρασμοὺς

τοῦ σατανᾶ, καὶ τέλος ἦρθαν ἄγγελοι καὶ τὸν «*διηκόνουν*», τὸν ὑπηρετοῦσαν (Ματθ. 4, 11).

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἔρημο, λέει τὸ σημερινὸ εὐ-αγγέλιο, ἐπισκέφθηκε τὸ χωριό του. Καὶ πῆγε – ποῦ· «*εἰς τὴν συναγωγὴν*» (Λουκ. 4, 16). Ἡ **συναγωγὴ** (ἡ χάβρα) ἦταν ἓνα εἶδος ναοῦ, ποῦ συγκεντρώνονταν – καὶ μέχρι σήμερα συγκεντρώνονται – οἱ Ἑβραῖοι κάθε Σάββατο γιὰ τὴ λατρεία τους. Οἱ Τοῦρκοι πηγαίνουν κάθε Παρασκευὴ στὰ τζαμιά. Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πηγαίνουμε τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ὁ Χριστὸς πῆγαινε στὴ συναγωγὴ. Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ καὶ οἱ χιλιασταὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶνε ἐναντίον τῶν ναῶν.

Στὴ συναγωγὴ ὁ Χριστὸς σηκώθηκε νὰ διαβάσῃ. Τοῦ ἔδωσαν τὸ βιβλίον, τὸ χειρόγραφο, **τοῦ προφήτου Ἡσαΐα**. Δὲν τὸ ἄνοιξε στὴν τύχη· πῆγε καὶ βρῆκε ἓνα συγκεκριμένο χωριὸ τῆς προφητείας, ποῦ ἔλεγε· «*Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν*» (Λουκ. 4, 18-19 = Ἡσ. 61, 1-2). Εἶνε ἓνα δύσκολο χωριό, ποῦ τὸ διάβασε καθαρὰ ὁ Χριστὸς. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα, λέει, μὲ καθιέρωσε καὶ μὲ ἔστειλε γιὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι στοὺς φτωχοὺς εἰδωλολάτρεις (φτωχοὺς σὲ πλοῦτο ἀληθείας) καὶ στοὺς τσακισμένους Ἑβραίους (τσακισμένους ἀπὸ τὴν ἄστοχη προσδοκία τους), γιὰ νὰ φέρω τὴν ἐλευθερίαν στοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ δώσω τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς (εἰδωλολάτρεις καὶ Ἑβραίους, ἀλλὰ καὶ στοὺς νεκρούς), νὰ δώσω ἄφεςιν σ' αὐτοὺς ποῦ σκλάβωσε ἡ ἁμαρτία, νὰ ἐγκαινιάσω χρονικὴ περίοδο συνδιαλλαγῆς κατὰ τὴν ὁποία γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Κύριο ἢ μετάνοια. Αὐτὰ ἔλεγε τὸ ἱερὸ κείμενο.

Τὰ μάτια ὄλων μέσα στὴ συναγωγὴ ἦταν ἐπάνω του. **Περίμεναν νὰ δοῦν τί θὰ πῆ**. Ἦξεραν ὅλοι, ὅτι σὲ σχολεῖα δὲν πῆγε, γράμματα δὲν ἔμαθε. Αὐτὸς ὅμως εἶνε ἡ ἐνυπόστατος Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Τί εἶπε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ αὐτοῦ ὁ Χριστὸς;

Στὸ ῥητὸ αὐτὸ ζωγραφίζεται ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Καὶ ποιὸς δὲν εἶνε ἁμαρτωλός! Ἐδῶ λοιπὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ζωγραφίζει ζωηρὰ τὴν ψυχὴ τοῦ καθενός· στὸν καθρέφτη αὐτὸν βλέπουμε ὅλοι τὸν ἑαυτό μας. Ἄς δείχνουμε ἐξωτερικὰ εὐτυχησμένοι· **ἡ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας εἶνε μιὰ ἀθλιότης**, μιὰ δυστυχία. Ἔχει **φτώχεια**, ἡ ἁμαρτία κάνει τὸν ἄνθρωπο φτωχό. Ἀπόδειξις ὁ ἄσωτος υἱός· κληρονόμησε μεγάλη περιουσία, τὴ σπατάλησε ὅλη σὲ διασκεδάσεις, κα-

τήνησε χοιροβοσκός, καὶ τέλος προσπαθοῦσε νὰ ζήσῃ μὲ τὰ «*κεράτια*» (Λουκ. 15, 16), τὰ ξυλοκέρατα ποῦ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Ἡ ἁμαρτία εἶνε ἀκόμη κατάστασι ἀσθενείας, **μελαγχολίας** μέχρι ἀπελπισίας. Ἔρχονται στιγμὲς ποῦ ὁ ἁμαρτωλὸς λέει· Ἀξίζει νὰ ζῶ; τί κοπιᾶζω; «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1, 2). Ἡ ζωὴ του τέλος εἶνε μιὰ **σκλαβιά**, μέσα ἀπ' τὴν ὁποία βγαίνει ὁ πανανθρώπινος πόθος γιὰ λύτρωσι.

Πολλοὶ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ φέρουν νέα τάξι πραγμάτων· τελευταῖο πείραμα ἦταν ὁ κομμουνισμός, ποῦ εἶπε ὅτι θὰ δημιουργήσῃ ἓναν παράδεισο, ἀλλὰ παράδεισο χωρὶς Θεό. Γι' αὐτὸ ὅμως ἀπέτυχε καὶ ἀπογοήτευσε. Καὶ ὁποῖος ἄλλος τολμᾷ νὰ σχεδιάσῃ ἓνα νέο **κόσμο χωρὶς Θεό, χωρὶς Χριστό**, θὰ ἀποτύχη.

Ὁ προφητικὸς αὐτὸς λόγος, εἶπε τώρα στοὺς Ναζαρηνοὺς ὁ Χριστὸς, ἐκπληρώθηκε σήμερα μ' αὐτὰ ποῦ ἀκοῦτε. **Ἐγώ, δηλαδῆ, εἶμαι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο γράφτηκαν τὰ λόγια αὐτά**.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ναζαρηνοὶ τὸν θαύμασαν καὶ ὅλοι τους βεβαίωναν ὅτι τὰ λόγια του ἔχουν ὄντως θεία χάρι. Ἐν συνεχείᾳ ὅμως δὲν δέχτηκαν τὴν ἀλήθεια ποῦ τοὺς εἶπε. **Ἀντέδρασαν μάλιστα θυμωμένοι** ἐναντίον του· καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο σηκώθηκαν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τους, τὸν ὠδήγησαν σ' ἓνα γκρεμὸ μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ρίξουν κάτω! Ἀλλὰ ἐκεῖνος ξέφυγε ἀπὸ ἀνάμεσά τους καὶ πῆγε ἄλλοῦ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποστολὴ του (βλ. Λουκ. 4, 29).

* * *

Ταιριάζει σήμερα, ἀγαπητοί μου, **τὸ ῥητὸ αὐτὸ στὴν ἀνθρωπότητα**. Παρὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν, αὐτὴ παλεύει μέσα σὲ πνευματικὴ φτώχεια, μελαγχολία, τύφλωσι, σκλαβιά. Ὁ Γκαίτε εἶπε· «Ἰδοὺ ἐγώ, μὲ τόσα φῶτα, τυφλός, τυφλὸς ὅπως καὶ πρῶτα».

Ν' ἀπελπιστοῦμε; Ὁχι. Οὔτε νὰ ἐπαναλάβουμε τὸ λάθος τῶν Ναζαρηνῶν. Γιατὶ μέσ' στὴ σκοτεινιὰ φάνηκε οὐράνιο τόξο, ἦρθε ὁ Χριστὸς καὶ κήρυξε «*ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν*», ἄνοιξε θύρα μετανόιας, ἔδωσε εὐκαιρία νὰ σωθοῦμε· ἀρκεῖ **νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε**. Γιατὶ ὅπου εἶνε ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ φεύγει τὸ ψέμα, ἡ σκλαβιά, ἡ ἀπελπισία, ἡ λύπη, ἡ ἀδικία, ἡ φτώχεια, τὸ μῖσος, καὶ ἔρχεται ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἐλπίδα, ἡ χαρὰ, ἡ εὐσπλαχνία, τὸ ἔλεος, ὁ πλοῦτος, ἡ ἀγάπη, ὁ παράδεισος.

Ἄν λοιπὸν βασιλεύῃ Ἐκεῖνος στὴν καρδιά μας, ἂς διαθέσουμε «*τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν*» (θ. Λεῖτ.) γιὰ **ἔργα μετανόιας**. Καὶ τότε, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**